

NA LÍSKÁCH VZLÍNÁ POPEL
jablečných odkrojků, krájených
ještě mými prsty, ronícími,
tehdy borůvkovou krev. Ze

Starých pytlů na půdě
vyvěrá pramínek zrní. Lísky
se potáhly srstí a světlem
z vikýře. Cítím se mužem.

Pouštím po jazyku víno, slavnostně
se opíjím, vždyť dole,
v modré světnici, pod prachem,
draným v podvečerech,

Vychází z moučných steh
mé ženy: syn, voňavý
a trpký jako suchá jablka
a mokrá jíl.

(from Červotočivé světlo)

Sisyfova žena

(Janovi a Božence Skácelovým)

Byl trochu naměkko jako by znal už trest
den před tím dnem kdy zprotivil se bohům
A jemný byl: kamínek vyklepal mi ze sandálu
a vymrštil jej prakem za oblohu
a vzpomínal jak s chlapci hrával drápky
a oblázky jak vytloukával z důlků
a jemný byl: nedbaje proudu ani lávky
z balvanu na balvan mne přenášel
a jinde kameny zas navršil a daroval mi most
a mluvil o čase a co když ten lidský dar ztratí
a já se hloupá ptala jaký dar
a on mi odpověděl: smrtelnost.

(from Brožované básně)

(Original Czech texts by Pavel Šrut)